

S. C. T.'s Följetong:

Den Hemlighetsfulla Fotbollen

Aventyrsroman

av
A. Klinckowström.

(Forts. från föreg. nr.)

"Hela deÅt där sällskapet", fort-
baronen, "handlar av altruism.
Alva söker de inte, dricker inte
hansar inte, och vore de bara
oister, skulle de inte bry sig ett
ft om att vi andra gjorde det.
nu är de altruister och vär-
lämnar dem tanken på vårt se-
fördärv ingen ro eller rast. Al-
riktiga fantaster är altruister.
rquemada var altruister och
yron och Bratt är altruister på
t vis precis lika mycket som
anciscus av Assisi och Jesus av
azaret var det på sitt. Den verk-
egoisten blir eremit. Eller cy-
sk filosof, som Diogenes, om
as läggning ligger i det reli-
osa hållet, goddagapilt och leda-
t av Stora Klubben, om han lu-
åt det mer materiella."

"Skål för det materiella!"

Greve Parsifal reste sig med
as i hand, smärt, elegant och sil-
rhärg.

"Mina herrar, som anhängare
den materiella riktningen inom
oamen proponerar jag, att vi
icker för Klubben, och som gam-
altruist, att vi förena oss om
skål för vår nyvalda ledamot,
m haft allskärheten att se oss
r vid detta bord! Skål, strunt-
sje, och tack för i dag!"

Middagen var slut och under
ndtryckning och axelklappning
mnade man rummet för att i Ge-
gre regionerna samlas vid kaf-
e, likörerna och de små Brattska
monerna. Först steg på aftonen,
dan artisten Leclou dragit sig
den till biljardrummet för att
ela ett parti pyramid med ett par
mila trojaner av hans egen för-
ing, och greve Parsifal försvun-
t på ett av sina vanliga härfjär-
g till Palais de Danse, var det
r artisten Benell möjligt att åter
ett samtal mellan fyra ögon
ed baronen.

"Jag har telegraferat till Fin-
nd," meddelade Gordon.
"Och jag har telegraferat till
essen," rapporterade baronen.
i hans min syntes tydligen att
n hade goda underrättelser att
eddelas.

"Nä?"

"Fick fatt i 'Krick' på Stock-
lms Dagblad. Du hade alldeles
t, min gosse. Patrick O'Flanna-
n är kapten för ett svenskt-ame-
kantsk lag, som väntas till Göte-
org för att där tävla med några
enska, däribland ett härfjärn
ckholm. Kricken påstod, att det
de varit en del krångel just med
e O'Flannagans pass, därför att
n på engelskt håll misstänktes
r anarkistiska förbindelser. Som
ser, pekar allt på, att vi äro in-
på rätta spåret den här gån-
n."

Artisterna Benell funderade en
und.

"Tror du det kan vara meningen
t smugla ut den här Orlov, vem
det du är, utklädd till fot-
lspelar?"

"Kanske och kanske inte. I alla
ll hade han för den sakens skull
behövt haft fotbollen med sig
e på holmen, där Viborg sag hö-
m."

"Kanhända han tränade under
stans dagar?"

"Spårade fotboll ensam ute på
ora Björn? Sällan!"

"Ja, då vet jag sannemligen ver-
n ut eller in, kära Fabian."

"Inte jag heller, så så länge,
t är för resten bara i detektiv-
manerna som hjälten genast
an början har allting klart på
a fem fingrar och går och ser
mighetsfull ut och låter de an-
trassla in sig på falska spår,
levande livet går det till på an-
vis: man följer sitt spår tum
r tum, och en vacker dag går
t upp ett ljus för en, men då är
regel saken också klappad och
r, eller hur?"

"Alldeles min erfarenhet, Fa-
an."

"Det retsamma i hela den här
storsan, att man rakt inte vet,
d det är fråga om, bara att det
nagot satt i gorningen, man
ste förbinda. Det är nästan
m att duellera i mörkret! För
rigt har jag kvar min påtänkt
ut till Algernon Stille; jag har
nkt ut ett litet prov, som jag äm-
r sätta honom på. Det skall, ta-
g fan, bli roligt att se hans min-
t det lyckas."

Baronen kastade en blick på
kelungsfriens bordstudsare, och
ett måsterverk av förgylld bros-
vars krön ett fullriggt minia-
skepp länade för fulla klurar
er miniatyrvägar. Varje gäst
slog, hävde sig vågorna
h skeppet rullade och stampa-

de naturtroget i den tunga sjögan-
gen.
"Baru en kvart över tio, det är
min själ inte för sent ännu, Alge-
nson har alltid varit en flitig natt-
uggla. Jag tar en bil, kvistar upp
till mig ett slag och hämtar en
sak jag behöver, och provar så
min lycka i Gargantuas håla. God
natt så länge, vi ses väl åter i
morgon kväll, och då får du höra,
hur det gått för mig — och för
honom."

Med vilka gåtfulla ord baron
Fabian fattade tag om lästolens
armstöd, lyfte pustande sin feta
lekamen ur den djupa, stoppade
sitsen, tände en ny cigarr och
lämnade klubben för aftonen.

IX.

Doktor Algernon ser i syne.

Dr Algernon Stilles första sam-
manträffande med Olga Radek ha-
de ägt rum på en av dessa en smu-
la mystiska institutioner, från vil-
ka den nybakade moskovitiska
stormaktens intressen bevakades
på ett hemlighetsfullt, mer eller
mindre halvofficiellt sätt. En kom-
mande tida hävdatecknare torde
det tvivelsutan komma att välla
huvudbry nog, att lämna en antag-
lig förklaring på det faktum, att
dylka företrädare för den blocke-
rade, av mänskligheten bannlysta
kommuniststaten kunde existera,
utan att vederbörande myndighe-
ter — officiellt åtminstone, äns-
go sig behöva taga notis därom.
De funnos där, och de tillätos o-
stört fungera: vare detta nog.

För Dr Stille, av natur och o-
höjdad vana en hängiven beundra-
re av det tjäcka könet, var det en
angenäm överraskning att här hö-
ra, han hade efter ägde, från före-
n Radek direkt mottaga de so-
ciopolitiska direktiv rörande
sport- och boulevardlivet. Gargan-
tuas allmänna hållning, vilka
han hittills någots finna sig i att
erhålla från annat, i hans ögon
oändligt mindre tilltalande, häll.

Det hade ursprungligen varit
Algernon Stilles mening, att hans
Gargantua likt ett på en gång
ljus och diskret leende, ett verkligt
världsmannaleende, skulle
smysa sig in i klubbar, salonger
och boudoarer — inte minst bo-
doarer — över allt likt ett befruk-
tande värreng uppluckrande mar-
ken och görande den grobar för
den humanitära bolschevismen
milda uttade. Verkligheten hade
endå till ytterst ringa grad visat
sig motsvara denna doktors ljusa
morgondrom. De makter, vid vilka
han redan från begynnelsen bundit
sig, hade varit honom alldeles
för starka, och länge hade det ej
stätt om, innan den olycklige hu-
vudredaktören i Gargantuas spal-
ter någots, mer eller mindre mot
sin vilja, inta en hållning och en
ton, båda blott allt för ofta väl äg-
nade att framlocka blygseln rod-
nad på hans mondäna alter ego,
käsören St. Illés kinder. Tyvärr
batade det härvidlag föga, att dok-
tor genom ett omväxlande bruk
av signaturerna "A-e", "A-g",
St-", "Ernon-ll-" och "r-i-
—" sökt på en talrik stas av fin-
gerade medarbetare avvalta brost-
lotten av ansvaret. För allmänhe-
ten, det vill i detta fall säga vä-
ner och bekanta, var och förblev
han trots allt tidningens ansvarig
utgivare, att nu ej säga tidning-
ens själ.

Under dylika förhållanden för-
stär man lätt, med vilket, lindrigt
sagt, välbegär, Algernon Stille
mottog underrättelsen, att han för
framtiden i fröken Radeks tilldra-
gande personlighet hade att se sin
och tidningens politiska Mentor.
På goda grunder ansåg sig Dr Al-
gernon en för det svaga, i detta
fall äck, så svaga, könet ganska
farlig individ. På de bildningscir-
klar, ungdomsklubbar o.s.v., han i
sin egenskap av anarkist ansåg
sig skyldig att då och då besöka,
kunde han inte undgå att märka
det intresset, hans bleka by, ring-
lande lockar och bibliska skägg
utövade på de små modisterna och
fabrikflickorna, som sina emel-
lan liknade honom vid Jesus av
Nazaret eller vid Albrekt Duerer,
om de på Carl G. Laurins föreläs-
ningar räkat få en titt in i renäs-
sens kulturvärld.

Att han inom kort skulle komma
på bästa tänkbara fot med den
vackra och eleganta älskan, den
därom kände sig doktors djupt
övertygad, och en gång väl där
skulle han nog veta att ställa så
om, att han vad Gargantua angick,
finge fria tyglar. Noch var Polen
sken slog, hävde sig vågorna
h skeppet rullade och stampa-

Tillverka Er egen

TVAL

och spara pengar!

Allt vad Ni behöver är

GILLETTS

LYE

Fullständig bruksanvisning med

varje burk.

SÖM

SÖM

SÖM

SÖM

SÖM

SÖM

SÖM

SÖM

SÖM

SÖM

SÖM

SÖM

SÖM

SÖM

SÖM

SÖM

SÖM

SÖM

SÖM

SÖM

SÖM

SÖM

SÖM

SÖM

SÖM

SÖM

SÖM

SÖM

SÖM

SÖM

SÖM

SÖM

SÖM

SÖM

SÖM

SÖM

SÖM

SÖM

SÖM

SÖM

SÖM

SÖM

SÖM

SÖM

SÖM

SÖM

SÖM

SÖM

SÖM

SÖM

SÖM

SÖM

SÖM

SÖM

SÖM

SÖM

SÖM

SÖM

SÖM

SÖM

SÖM

SÖM

SÖM

SÖM

SÖM

SÖM

SÖM

SÖM

SÖM

SÖM

SÖM

SÖM

SÖM

SÖM

SÖM

SÖM

SÖM

SÖM

SÖM

"Ett moln lägrade sig på dok-
tors panna, hans nyförvärvade
erfarenhet rörande bolshevikisk
disciplin var ej av odelat angenäm
art.

"Lenin lär i stor utsträckning
ha gjort bruk av musik som sti-
mulans på arbetsplatserna. Resultatet
har varit utmärkt."

"Alldeles, alldeles, och som det
tyvärr alltid finns bland de andra
insprängda en del fullkomligt o-
musikaliska individer, har han för
dessas räkning anordnat en del
annat som till exempel tämligen
egemytliga fångelser, koncentra-
tionsläger med inte fullt tillfreds-
ställande kost, galger och kinesis-
ka exekutionsplutoner, allt yt-
terst effektivt, men fatalt likt, vad
som brukades av det borgerliga,
eller rättare sagt feodala, samhäl-
let redan för ett par tre århundra-
den tillbaka."

"Du glömmar min kära Fabian,
att allt detta nu sker till det arbe-
tande folkets bästa och på grund
av en makt som folket, det suve-
rära folket, själv lagt i vår hand!"

"Nä, vad den saken angår, finns
det antagligen inte en suluhö-
ding, som inte påstår att hans
stamfader en gång i tiden blivit
av folket korad till härskare. Fol-
kets röst som utslag av Guds vilja,
eller Guds vilja bekräftad av fol-
kets röst, se där ytterst åtkomst-
handlingarna till all verklig makt
alltifrån Menes och Sargon den
gamle till kejsar Wilhelm och Tho-
mas Woodrow Wilson. Herrskapet
har slopat vår Herre och ersatt
folket med det organiserade prole-
tariatet: det bidrar just inte att
göra saken solidare. I grunden är
och blir allt vid det gamla, fast
med mindre goda garantier mot
miesbruk."

Doktorn betraktade sin vän ba-
ronen med sorgset deltagande, när
skulle det lyckas hans övertal-
ningskonst att uppmjuka detta
hårda sinne?

"Du tror alltså inte på möjlighe-
ten att ett samhälle, där alla, be-
härskade av samma kärlek till det
allmänna, samma solidaritetskän-
sla, arbeta var på sitt håll med liv
och lust, därför att de känna, att
det är deras plikt mot varandra?"

"Uppriktligt sagt, min kära Al-
gernon, är jag djupt övertygad att
ett dylikt samhälle aldrig funnits
och aldrig kommer att finnas, med
mindre du förvandlar människorna
till ett slags könlösa vaneauko-
mater i stil med bin och termiter."

Jag säger med flit inte myror, ty
de stå redan på ett för oss betyd-
ligt fattigare plan. Ha slavar,
hushdjur, krig, röva, stjåla och be-
stä sig till liv och med mester
motsvarande var alkoholism."

"Du har ju dock själv på dina
resor sett och levat bland män-
niskor, där allmän jämlikhet var rå-
dande. Tänk på, vad du ofta berät-
tat om indianer och eskimåer!"

"Ja, du har alldeles rätt: bland
vilddjur råder allmän jämlikhet. Det
vill säga om man undantar förhål-
landet mellan kungen, där det inte
existerar en skynt av jämlikhet,
utan kvinnan i regeln rätt och
slätt är mannens trallarna. Det
finns ingen hjälp för saken, Alge-
nson, människan är ett slavgående
djur, alldeles som kon är ett gräs-
tande och tigeren ett köttätande."

"Du vill väl inte rent ut försva-
ra slaveriet, nu i ådens år 1919?"

"Jo, just det är det, jag vill. Allt
annat är nämligen antingen vä-
rdelös palliativ eller rent ut sagt
humbug, använd att överskyla vis-
sa nakna fakta, som för vår pr-
da etik te sig trevligare klädda i
fikonallöv."

"Det där är cynism, Fabian!"

"Sunt förnuft är det och ingen-
ting annat. Kom ihåg att männi-
skans hela makt, hela företrädes-
ställning ligger i hennes tankeför-
måga. Till kroppen är hon ett myc-
ret primitivt djggdjur, oändligt
mindre utvecklat än en häst, en
hund eller en flädermus. Det är
med hjärnan hon kämpar tillva-
rens kamp och sörjar. Man för att
tänka, framför allt för att tänka
nytt, för att föra tankandets grän-
ser vidare in över hittills ökända
områden, med ett ord för fram-
steg, fordras ro, frihet från det
dagliga slit och strävande. Det
är denna ro människan, eller rätt-
tare mannen i urtiden skaffade
sig genom att på kvinnan avvältra
det dagliga livets arbetsbörda,
själv, då ej jakt och krig upptogs
hans tid, förande en nattfull till-
varo; det vill säga havande frihet
att låta hjärnan ostört arbeta."

"Och ändå stå vilddarna kvar på
samma ståndpunkt."

"Inte på samma. Det är en him-
melsvid skillnad på till och med
den råaste vilde och den varelse
från vilken han utgått. Kom ihåg,
att bara eldets användande, flin-
tans bearbetande äro lättesteg på
kulturens väg! Men i viss mån har
du rätt. Mannens tankefrihet köp-
tes på bekostnad av kvinnans sla-
veri under det dagliga slitet. De
två suttu som på ett gungbräde: i
högre han steg, dess djupare sjönk
hon och resultatet då det gällde
bådas gemensamma avkomma blev
till slut: plus minus noll."

Hans hjärtas broder.

Den starka fästningen Port Arthur
belägrades av japanerna. En dag i
maj utsändes kapten Oka vid nion-
de regementet mot rycka läget med
den vita flaggan bärande en order
från Rōjō korset.

Han var en ung man, knappast tju-
so år, och av "Sumurai"-klassen, väl-
uppföstrad, talande både franska och
engelska. Han möttes av Alexan-
der Vannoffsky, även han en ung man
och i likhet med de flesta rycka of-
ficärer maktigt det franska språket.

Då löjtnant V. ej kunde på eget
bevåg uppfylla den framtälda be-
gåran, skickade han ett bud till sine
överordnade. Medan de båda office-
rarna väntade började de sampråka.
Förs lite stela, men sedan allt hjärt-
ligare. De tussas, att de ungefär sam-
tidigt vistats i London, New York och
Paris. Under dessa femton minuter
knöts ett vänskapsband, och då de
hade utbytt artiga avskedsbetygelser
placerade den unge japanske office-
ren sin hand på bröstet och yttrade:
"Ni är mitt hjärtas broder för all
framtid!"

Två gånger under belägringen kun-
de kapten Oka sända hälsningar till
löjtnanten V. samt uttryckte sin för-
hoppning att intet öst vederfäris ho-
nom.

Efter ett häftigt fältslag, då tjug-
tem tusen japaner stupade, fick ryss-
en tillfälle att sända sin vän en hjärt-
lig hälsning under tecknad "Den Alex-
androvitch!"

Vi ett senare nattligt anfäll som
även misslyckades, lägo fem tusen
döda eller dödligt skräde alldeles in-
till fästningen. Bland dem var kap-
ten Oka. Vid midnatten på morgonen
blev löjtnant Vannoffsky i tillfälle att
genom en öppning i muren se ned ö-
ver slagfältet. Han uppmärksatte Oka
samt såg att han rörde sig. Två
gångar råkade ryssen på Oka, men er-
höll intet tecken, att han var hörd.
Att gå dit var omöjligt. Han kastade
till honom en vattenflaska, men den
föll för långt. Först sedan det blev
mörkt kunde ryssen med risk av sitt
liv krypa ned till den sårade.

Det hade varit en fruktansvärd dag
för japanen, men han lejde dock
då han hörde att någon nålades. Irok
han sin revolver, ty han fruktade att
det var marskörer, som vdro ute på
plundring.

Vannoffsky läse sin hand sakt på
hans armar: "Frukta ej! Det är din
Alexandrovitch!", viskade han. Sedan
reste han upp honom och höll en vä-
tenflaska till hans läppar, samt frå-
gade huru han var sårad. Båda ben-
nen voro avsevärt av en granatskär-
va.

Då strålkastarnas ljus började dans-
a över dem höll de sig båda stilla
för att man ej skulle skjuta på dem.
Då Vannoffsky fann att Oka ej kunde
röra sig och att det var omöjligt
att bära honom upp till fästningen,
fattade han ett hjältedmodigt beslut,
som icke allena kunde kosta hans
liv, utan också hans soldatbröder.

Han tog sin lilla olyckskamrat på
ryggen och kröp på alla fyra ned mot
de japanska skyttegravarna. Och på
hände det att en japansk vaktpost
vid tvärliden på natten hörde ett mis-
stänkt ljud strax intill sig: "Halt! Vem
är du?"

— En vän!

På själva kanten av skyttegravan
uppenbarade Vannoffsky sig med Oka
på sin rytt. Soldaten drog ned dem
i graven och Oka kunde förklara den
ogenomsliga situationen.

Den kommanderande officeren kom
kort bryderi huru han skulle be-
handla den unge ryssen. Hans skyld-
ighet var att låta honom fångas.
Men efter ett meningsbrott, blev Van-
noffsky anmodad att återvända till
fästningen i skydd av nattens mör-
ker.

Då Port Arthur efter någon tid föll,
räkade Vannoffsky i fångenskap på
allvar, men man gav honom frihet,
att bli gäst hos "sitt hjärtas broder"
som då var konvalescent i sitt hem i
Japan.

Japan.

Japan.

Japan.

Japan.

Japan.

Japan.

Japan.

Japan.

Japan.

Japan.

Japan.

Japan.

Japan.

Japan.

Japan.

Japan.

Japan.

Japan.

Japan.

Japan.

Japan.

Japan.

Japan.

Japan.

Japan.

Japan.

Japan.

Japan.

Japan.

Japan.

Japan.

Japan.